

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פְּרִשִׁית וְזֹאת הַבְּרָכָה עֵרֵב שִׁבְת קוֹדֶשׁ עֵרֵב סוֹכּוֹת י"ד תְּשׁוּרִי ה'תשפ"ד - שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שִׁישִׁי עִם רִשׁוֹי

מֹשֶׁה מְסִים לְבָרֶךְ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי פְּטִירָתוֹ:

ה' דואג לבני ישראל ולכן כל אחד מהם יזכה לחיות בנחלתו בארץ ישראל ללא שום פחד מהגויים ויחיו באחדות במקום אחד.

מֹשֶׁה לֹא צָרִיךְ עוֹד לְפָרֵט הַבְּרָכּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם כְּבָר מְבָרְכִים בְּכָל כְּעַת מֹשֶׁה סִים לְכַתֵּב אֶת סִפְרֵי הַתּוֹרָה, כִּיּוֹן שֶׁהוּא עוֹמֵד לַעֲלוֹת לְהָר נֹבֹ כְּדִי לְהִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם.

תְּהֵלִים / יוֹם י"ד לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ע"ב - ע"ו

בְּפָרֶק ע"ג אוֹמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ: "בְּהֵמוֹת הַיִּתִּי עֲמָךְ" - אֲנִי כְּמוֹ בְּהֵמָה עֲמָךְ. וּבְפָסוּק הַבָּא פְּתוּב "וְאֲנִי תַמִּיד עֲמָךְ".

הַאֲדַמּוּ"ר הַזֶּקֶן מְסַבֵּיר שֶׁאֶפְלוֹ שָׁאֲנוּ צָרִיכִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשִׁכְלֵנו כְּדִי לְהִבִּין אֶת ה', הַקָּשֶׁר שֶׁלְנוּ לַה' צָרִיךְ לְהִיּוֹת עוֹד יוֹתֵר מִמָּה שָׁאֲנוּ מְבִינִים. זוֹהִי אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה לְהִאֲמִין בֵּה' אֶפְלוֹ מְבִלִי לְהִבִּין. כִּי אֲנוּ דוֹמִים לְבְּהֵמָה שֶׁאֵינָנָה יְכוּלָה לְהִבִּין בְּאוֹתוֹ אֶפְלוֹ שֶׁהָאָדָם מְבִין.

תניא / אגרת הקדש סימן כ"א (י"ד תשרי שנה פשוטה)

האדמו"ר הזקן כותב את האגרת הזו לחסידים שהיו רגילים לתת צדקה עבור הצדיקים והחסידים שהתגוררו אז בארץ ישראל. חלק מהם נהגו לתת מדי שבוע, והיו כאלה שנהגו לתת אחת לחודש. בזמן של האדמו"ר הזקן במיוחד, לאף אחד לא היה הרבה כסף. זו הסבה שבכל כך הרבה מכתבים האדמו"ר הזקן מעורר את החסידים על נתינת צדקה אפילו שזה קשה להם.

קודם כל להמשיך לתת צדקה בזמן. צריכים להשתמש במדת הזריזות ולקיים את המצוה מיד בלי לדחות וזאת משתי סבות:

1. הזריזות היא חלק בלתי נפרד מהמצוה וחלק גדול ממנה. אברהם אבינו קבל שכר על העקדה בעקר בגלל שקיים את הצווי בזריזות.

2. כשאתם נותן צדקה הוא נצל מכל מיני דברים לא טובים שיכולים חס ושלום לקרות לו, ולכן בודאי לא בדאי לדחות את נתינת הצדקה.

עכשו נלמד למה יש להקפיד ולהמשיך לתת מדי שבוע או חודש.

הרמב"ם אומר שכשאתם נותן 500 ש"ח פעם בשנה לצדקה, הוא אכן נתן הרבה צדקה. אבל אם הוא יתן ש"ח אחד מדי יום, הוא יתרגל לתת. זה פועל עליו שיהיה אדם עדין יותר ויהודי טוב יותר.

ואפילו יותר מכן, הגמרא אומרת שהצדקה היא מיוחדת בגלל שהיא מקרבת את הגאולה וזה פועל במיוחד אם נותנים צדקה הרבה פעמים.

בזמן הגלות, גם השכינה נמצאת בגלות, כל פעם שמקימים מצוה חלק ממנה יוצא מהגלות. אם נותנים צדקה הרבה פעמים, מוציאים חלק מהשכינה מהגלות בכל פעם וזה מקרב את הגאולה.

לכן על החסידים להתלהב מקיום מצוות צדקה כל שבוע או חודש לשלח לטובת החסידים בארץ ישראל ולקיים זאת בזריזות.

היום יום / י"ד תשרי

מנהגנו: משתמשים רק בשתי ערבות, אבל אפשר להשתמש בהרבה הדסים (בלולב של הרבי היו 36).

כך אוגדים את הלולב והאתרוג: משתמשים בחמש טבעות, שתיים מהן רק על הלולב ומסותרות מעט על ידי ההדסים והערבות. ושלוש צמודות יחד (במרוח של טפח אחד - כ-10 סנטימטר) מסביב לשלשת המינים - לולב הדסים וערבות.

ספר המצות / מצות לא תעשה קל"ט, קי"ב. עשה - ס"ה

היום נלמד 3 מצוות הקשורות לקרבנות

1. **מצות לא תעשה קל"ט** - לכהן אסור לאכול מקרבן חטאת.
2. **מצות לא תעשה קי"ב** - צפור שמובאת לקרבן, לא נשחטת בסכין אלא באמצעות ציפורן חדה. מצוה לכהן שלא לחתוך את כל הראש כששוחטים.
3. **מצות עשה ס"ה** - כשמקריבים קרבן אשם צריך למלא את ההלכות הנוגעות להבאה.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוּת מַעֲשֵׂה הַקְרָבָנוֹת פְּרָקִים ד', ה', ו'

בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם לּוֹמְדִים עַל הַקְרָבָת הַקְרָבָנוֹת.

פְּרָק ד' - לּוֹמְדִים מְתִי מִתֵּר לְהַקְרִיב קְרָבָנוֹת (בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם) וְאִיזוֹ כְּוֹנָה צָרִיךְ לְכַוֵּן כְּאִשֶּׁר מִבִּיאִים קְרָבָו.

פְּרָק ה' - מְלַמֵּד הַיְכֹן לְהַבִּיא אֶת הַקְרָבָנוֹת וְאֵלּוֹ חֲלָקִים מִהַקְרָבָו מְקַרְבִּים לֵה.

פְּרָק ו' - מְלַמֵּד אֶת הַשְּׁלֵבִים שֶׁל הַקְרָבָת קְרָבָו עוֹלָה.

זְרֵכֵי הַחֲסִידוֹת / מְבַצְעִים

פַּעַם בְּעִיר רוֹסְטוֹב, לֹא הָיוּ מְסַפִּיק אֲתֵרוֹגִים לְסַבּוֹת, רַק אֲתֵרוֹג אוֹ שְׁנַיִם לְכָל הַעִיר. אֶחָד מִבְּרֵי הַמִּזְל שָׁהָה לוֹ אֲתֵרוֹג חֶלֶק אוֹתוֹ עִם כָּל הַתּוֹשְׁבִים כְּדֵי שֶׁכֻּלָּם יוֹכְלוּ לֶקֶט אֶת הַמִּצְוָה.

כְּמוֹכֵן, אַחֲרֵי שֶׁכָּל כֶּף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים נִגְעוּ בְּאֲתֵרוֹג, וּבְמִיחָד שֶׁהִידִים שָׁלְהֵם הָיוּ רְטוּבוֹת (הַרְבֵּה מֵהֵם הִלְכוּ לְמִקְוֵה קוֹדֵם) זֶה גָרַם לְצַבֵּעַ הָאֲתֵרוֹג לְהַפִּיךְ לְחוּם.

נִגַּשׁ מִיִּשְׁהוּ לְאוֹתוֹ יְהוּדִי וְשָׁאַל אוֹתוֹ מִדּוּעַ הוּא מְרַשֵּׂה לְכָלֵם לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּאֲתֵרוֹג שְׁלוֹ. "הֲאִם אֵינְךָ יוֹדֵעַ שֶׁהַמִּצְוָה הִיא שִׁיְהִיָּה אֲתֵרוֹג מְהֻדָּר? מִדּוּעַ אַתָּה מְרַשֵּׂה לְכָלֵם לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ וְכֶךָ הוּא מְאֻבָּד מִהֻדָּרוֹ?" הִיְהוּדִי עֲנָה: "הָאֲתֵרוֹג הַיֵּפֶה בְּיֹתֵר הוּא הָאֲתֵרוֹג שֶׁהַשְׁתַּמְשׁוֹ בּוֹ כָּל כֶּף הַרְבֵּה יְהוּדִים".

הַרְבֵּה אֲנָשִׁים מְשַׁקִּיעִים כֶּסֶף רַב בְּאֲתֵרוֹג שְׁלֵהֵם וְקוֹנִים אֲתֵרוֹג יֵפֶה וּמְהֻדָּר. זֶה יֵפֶה מְאֹד אֲבָל הַיֵּפֶה הָאֲמִתִּי שֶׁל הָאֲתֵרוֹג הוּא כְּשֶׁאֵנוֹ לּוֹקְחִים אוֹתוֹ לְמְבַצְעִים וְעוֹזְרִים לְהַרְבֵּה יְהוּדִים שֶׁלֹּא יוֹדְעִים שֶׁהֵם צָרִיכִים לּוֹלֵב וְאֲתֵרוֹג, לֶקֶט אֶת הַמִּצְוָה. אִזּוֹ יֵשׁ לָנוּ אֲתֵרוֹג יֵפֶה וּמְהֻדָּר!

הֲאִם אַתֶּם מוֹכְנִים כְּבָר לְמְבַצְעִים בְּסַבּוֹת? כִּמֵּה יְהוּדִים אַתֶּם חוֹשְׁבִים שֶׁתְּצַלִּיחוּ לְשַׁכְנֵעַ לֶקֶט אֶת הַמִּצְוָה הַמִּיחַדָּת הַזֹּאת?

גְּאוּלָּה וּמְשִׁיחַ / לְדַבֵּר עַל מְשִׁיחַ

מְקַדֵּשׁ לְעֵלּוּי נְשַׁמַּת סַבְתָּנוּ הָאֵהוּבָה מְרִים צִימְעַל בַּת הַרֵב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִיזְמֵן

כְּאִשֶּׁר מִשֶּׁה רַבְּנוּ נוֹלַד, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׂמַחוּ. בֵּינֵם לְבִין עֲצָמָם הֵם שׁוֹחָחוּ עַל כֶּךָ שֶׁלְעַמְרָם, הַמְּנַהֵיג שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ דוֹר, נוֹלַד בֶּן - מִשֶּׁה.

כְּאִשֶּׁר מִשֶּׁה נִלְקַח לְאַרְמוֹנוֹ שֶׁל פְּרַעֲהַ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְאֹד דָּאָגוּ. בְּנוֹ שֶׁל הַמְּנַהֵיג הַקְּדוֹשׁ שְׁלֵהֵם נִלְקַח!

כְּאִשֶּׁר מִשֶּׁה בָּרַח מִמִּצְרַיִם, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׂכְחוּ מִמֶּנּוּ. הֵם תְּמִיד זָכְרוּ אוֹתוֹ וְדִבְרוּ עָלָיו עַד שֶׁה' רִיחָם עֲלֵיהֶם וְשָׁמַע לְתַפְלָתָם וְאִזּוֹ הִגִּיעָה הַגְּאוּלָּה בְּאֲמָצְעוֹת מִשֶּׁה רַבְּנוּ.

כֵּן הַדְּבָר גַּם עַכְשָׁיו, בְּגִלּוֹת הָאַחֲרוֹנָה. יֵשׁ צָרָךְ לְדַבֵּר וְלַחֲשֹׁב לְלֹא הָרַף עַל מְשִׁיחַ וּבְכֶךָ לְגַרֵם לְבוֹאוּ.

(רְאֵה סֵפֶר הַשִּׁיחוֹת תַּרצ"ט עִמּוּד 330)